

“... stane sa cisárom, bude musieť veľmi trpieť ...”

Suzanne Pearson

17. februára 2020 **História**

Blahoslavený Karol bral usmerňovanie svojich detí veľmi vážne. Návštevníci rodiny ho často videli, ako niesol malé dieťa do kaplnky, nežne mu zložil rúčky a pomohol mu prežehnať sa. V istom období ich vyhnanstva osobne vyučoval svoje staršie deti, ktoré potom uviedli, že najviac sa naučili vtedy, keď ich učil otec. Keď mal zdravotné problémy so srdcom a lekári mu prikázali ležať v posteli, jeho deti sa zhromažďovali okolo jeho postele a Karol im rozprával všetko o každom vtákovi, zvieratku, o každej rastline, ktoré videli z okna. Často chodil so svojimi deťmi na dlhé prechádzky a učil ich o všetkom možnom. Večer vždy ohlásil tému na nasledujúci deň, aby si deti mohli pripraviť svoje otázky.

Kedykoľvek sa dieťa nedopatrením udrelo, niečo ho zabolelo či sa ho dotklo, vlúdne mu pripomenul: „Čo je to v porovnaní s Kristovým utrpením?“ Nikdy nedovolil svojim deťom, aby kohokoľvek odsudzovali, dokonca ani tých, ktorí priviedli ich rodinu na mizinu, a vysvetlil, že jeho nepriatelia nemajú milosť požehnania katolíckej viery. Svojim deťom vstúpil hlbokú lásku k vlasti a k všetkým jej národom. Blahoslavený Karol vždycky zľahčoval svoje utrpenie hovoriac: „Hoci som niečo trpel, môj Pán a Spasiteľ však trpel oveľa viac.“ Dokonca aj v chudobe, porážke a ponižovaní neustále hovoril: „Som vďačný milému Bohu za všetko, čo posiela.“

Nikto nikdy u neho nevybadal nijakú trpkosť, ani ho nepočul vysloviť nijaké tvrdé slovo dokonca ani na adresu jeho najhorších zradcov či prenasledovateľov. Radšej plnil svoje poslanie v exile, modlil sa za svojich nepriateľov a odčinoval ich urážky voči nemu. Aj keď bol blahoslavený Karol pri moci a mal vážne povinnosti a veľkú zodpovednosť, žil v stave vnútornej modlitby. Dokonca aj v tých najhorších časoch vyžaroval z neho hlboký pokoj, ako si to všimol jeden svedok: „Zdalo sa, že jeho tvár a celá bytosť hovoria: „Buď vôľa tvoja.““ Pred každým stretnutím, pred každým rozhodnutím sa modlil. Deň začínal svätou omšou a vždy si našiel čas aj na ruženec. Dokonca ho Zita musela prerušiť pätnásť minút pred polnocou aj počas dôležitého stretnutia, aby sa ho stihol pomodliť. Od raného detstva bol oddaný Božej Matke, pod jej ochranu zveril aj ich manželstvo. Na fronte sa modlil toľko ružencov, že úplne zodrall ružencové korálky. Počas svojho vyhnanstva trávil blahoslavený Karol celé hodiny pred Najsvätejšou sviatosťou. „Som pred mojím Kráľom!“ hovoril svojmu asistentovi Karlovi Werkmannovi, ktorý ho často videl vstupovať do kaplnky, kde neraz dlho ostával stáť pohrúžený do kontemplácie pred niektorým zastavením krížovej cesty.

Na svojej tajnej ceste zo Švajčiarska pri prvom pokuse o reštauráciu sa kráľ Karol sám modlil štyri hodiny v noci v kostole sv. Petra vo Viedni a až potom pokračoval do Maďarska.

Aj jeho život bol neustálou obeťou. Všetky nesmierne straty, ktoré utrpel, obetoval „za svoj ľud“. Rovnako ako deti z Fatimy, aj on ustavične hľadal malé umŕtvovania, ktoré by mohol obetovať.

Raz vysvetľoval Zite, že sa vždy modlí, aby vedel, ktorú možnosť zvoliť, keď mal na výber. Keď bolo jasné, že každá z alternatív je Bohu rovnako prijateľná, ako prejav umŕtvovania si vybral tú, ktorá bola pre neho ťažšia

či menej príjemná. Na Madeire bol raz spoločne so Zitou pozvaný na veľkolepý novoročný ohňostroj. Počas ohňostroja Zita v jednom okamihu pozrela na Karla a videla, že jeho oči boli sklopené, jeho pery sa modlili. Bola hlboko dojatá, keď videla, „že sa vzdáva aj toho, čo je také krásne“. Krátko pred druhou cestou do Maďarska Karol povedal Zite: „Mám pocit, že Pán od nás žiada veľkú obeť.“ Keď pokus o obnovu zlyhal a oni sa ocitli na Madeire, charakter obete, ktorú Boh žiadal, nadobúdala čoraz jasnejšie kontúry.

Karol si začal uvedomovať, že ho Boh pozýva, aby obetoval svoj život za spásu jeho ľudu. Bola to hrozná požiadavka pre muža, ktorý miloval svoju manželku tak ako Karol. Nielen, že ju musel opustiť, ale si aj uvedomoval, ako bude ona pre to trpieť. A potom mali malé deti – sedem a jedno na ceste. A on ich bude musieť opustiť v úplnej biede! A nielen svoju rodinu, ale všetkých ľudí z jeho krajín, ktorých miloval ako otec. Po týždňoch intenzívneho vnútorného boja sa však Zite zveril, že je teraz pevne presvedčený, že Boh túto obeť od neho skutočne žiada. „Urobím to!“ povedal nakoniec.

To, že Boh prijal jeho obeť, sa ukázalo o niekoľko mesiacov, keď cisár dostal chrípku, ktorá prešla na zápal pľúc. Ako liečebná metóda na zápal pľúc bol zvolený terpentín, ktorý sa vpichoval do svalov injekciami, čo Karolovi spôsobovalo strašné bolesti a navyše zápal pľúc oslaboval činnosť srdca, ktoré mal od narodenia choré. Počas týchto fyzických múk, ktoré pri tom podstupoval, nikto od neho nikdy nepočul ani jednu sťažnosť. Všetky cnosti, ktoré blahoslavený Karol žil v hrdinskom stupni po celý život, počas jeho poslednej choroby žiarili s plnou brilanciou: láskavosť, trpezlivosť, starosť o druhých, odvaha, veľkorysá ochota obetovať sa a trpieť pre druhých, a to všetko milou a vládnu formou.

Pred prijatím posledného pomazania a po generálnej spovedi pred kňazom vyhlásil: „Odpúšťam všetkým svojim nepriateľom, všetkým, ktorí ma urazili, a všetkým, ktorých činy boli namierené proti mojej osobe.“ Neskôr dodal s veľkým dôrazom: „Odpúšťam všetkým mojim nepriateľom. Chcem sa ďalej modliť a trpieť za nich.“ Karol svoju chorobu premenil na ustavičnú modlitbu. Modlil sa za svoju rodinu a za národy svojej ríše, ktoré miloval ako otec. „Otcova modlitba preniká nebesá,“ vysvetľoval Zite.

„Niektoré moje deti sa zriekli viery, iné riskujú, že ich stihne rovnaký osud. Musím teda neustále bojovať pred Bohom, aby som tých prvých priviedol späť a tých ostatných udržal v bezpečí.“

Modlil sa za odčinenie hriechov svojho ľudu a za ich spásu. Modlil sa najmä za svojich nepriateľov. Nikdy sa nemodlil za zmiernenie svojho utrpenia, dokonca ani za trochu útechy. Naďalej sa obetoval ako čo najdokonalejšia obeta, nakoľko to len bolo v jeho silách. Neprestával sa modliť. Počas poslednej noci svojho života, keď si úplne vyčerpaný túžil oddýchnuť, takmer okamžite si povedal: „Je toho ešte toľko, za čo sa mám modliť!“

1. apríla 1922 zomrel v prítomnosti Najsvätejšej sviatosti, pričom sa modlil: „*Bud' vôľa tvoja. Ježiš! Ježiš, príd!*“

Krátko pred smrťou povedal: „*Musím toľko vytrpieť, aby sa moje národy opäť zjednotili.*“

Biskup Graber napísal:

„Je veľmi pôsobivé, keď čítame, aké hrdinské obete pokánia a umŕtvovania brali na seba dvaja mladí vizionári Hyacinta a František; ešte pôsobivejšie je však, keď sám cisár berie na seba utrpenie ... [a] prijíma hrdinské rozhodnutie ponúknuť svoj život Bohu na odčinenie, ako to

cisár Karol ... naozaj urobil.“

Ohováračská kampaň rozpútaná temnými silami proti cisárovi pokračovala v nezmenšenej miere aj po jeho smrti a vlastne pokračuje dodnes. V súvislosti s tým sa biskup Graber taktiež pýta: *„Nie je to rovnako aj s Fatimou? Slobodomurárske kruhy, ktoré boli trňom v oku katolíckeho vládca, robili všetko, aby Fatimu znemožnili.“*

Spojenie dvoch káz

Aby sme odhalili korene kauzy blahorečenia cisára Karola, musíme sa vrátiť do roku 1895, k proroctvu Matky Vincenzie: *“... stane sa cisárom, bude musieť veľmi trpieť a bude zvláštnym terčom útokov zo strany pekla.“*

Hoci sa v tom čase zdalo veľmi nepravdepodobné, že by sa malý Karol stal cisárom, skupinka ľudí vzala jej predtuchu k srdcu a začala sa za neho modliť. O dvadsať rokov neskôr sa ich poslanie stalo naliehavým, pretože udalosti sa odohrávali tak, ako bolo predpovedané, a Karolov život sa stával tragickejšým a skončil skorou a bolestnou smrťou.

V tom čase bola modlitbová skupina omnoho väčšia a mala členov po celej ríši. Keď cisár zomrel, rozhodli sa pokračovať v misii, ktorej obetoval svoje utrpenie v exile a svoju smrť: modliť sa a odčisťovať hriechy svojho ľudu.

Na venci sú na počesť cisára Karola slová, ktoré ilustrujú ich zámer:

“Verní tvojmu príkladu odčisťujeme hriechy Božskému Srdcu Ježišovmu – Modlitbová liga krajín tvojej vlasti.“

Táto skupina bola cirkevne uznaná v júni 1925, začala vydávať ročenku a roku 1938 dosiahol počet členov číslo 25 tisíc. Jej členovia sa zaviazali odčisťovať všetky hriechy a urážky spáchané proti Bohu a proti legítimnej pozemskej autorite a modliť sa za mier medzi národmi a krajinami sveta.

Za svoje motto si zvolili „Oratio et Satisfactio“ (Modlitba a zadostučinenie) a nazvali sa Modlitbová liga cisára Karola za mier medzi národmi.

Medzitým na Veľkonočnú nedeľu, presne rok po cisárovej smrti, Wilhelm Miklas, ktorý pracoval pod ním v jeho vláde a neskôr sa stal prezidentom Rakúska, napísal kardinálovi Pifflovi, viedenskému arcibiskupovi, žiadosť o oficiálne začatie procesu beatifikácie a kanonizácie cisára Karola. Bolo len prirodzené, že Modlitbová liga cisára Karola za mier medzi národmi bola vybratá za promotóra kauzy jeho blahorečenia zhromažďujúca svedectvá na lokálnej úrovni.

Keď Nemecko v roku 1938 obsadilo Rakúsko, jedným z prvých ľudí, ktorí boli zatknutí, uväznení a potom zahynuli v Dachau, bol Hans Karl Zessner-Spitzenberg, jeden zo zakladateľov modlitbovej ligy a zároveň Karolov životopisec, charizmatický vodca Ligy vo Viedni.

Vystrašený sekretár v snahe chrániť členov skupiny pred nacistami pre istotu spálil všetky záznamy zhromaždené za posledných dvadsať rokov. Po druhej svetovej vojne museli v podstate začať všetko odznova. Počas zhromaždenia rekonštituovanej Ligy 13. novembra 1948 bola kauza blahorečenia Božieho služobníka Karola zverená ochrane Panny Márie Fatimskej. Rakúskemu Karolovi bol zverený mier vo svete.

Členovia Ligy sa obracali na Máriu s prosbou o Karolovo blahorečenie a na Karola, aby orodoval za splnenie Máriiných požiadaviek vo Fatime.

Uviedli dva dôvody, pre ktoré tieto dve udalosti vzájomne súvisia:

Po prvé, Karol a Panna Mária Fatimská mali rovnaké ciele – obaja v roku 1917 ponúkli plány ako dosiahnuť mier, obaja boli znepokojení nielen strašnými stratami na životoch, ale stratami duší, obaja videli tragédiu sveta odvracajúceho sa od Boha a obaja predvídali zlo, ktoré sa do sveta bude šíriť z Ruska. Cieľom oboch je mier a víťazstvo Nepoškvrneného srdca sľúbené po konverzii Ruska.

Po druhé, Liga zistila, že jej motto „Oratio et Satisfactio“ – Modlitba a zadosťučinenie – vystihuje podstatu fatimskej spirituality, a že bolo dokonale naplnené Karolom.

V roku 1949 prevzal kauzu blahorečenia cisára Karola Rím. V rámci procesu blahorečenia bol jeho hrob na Madeire v roku 1972, päťdesiat rokov po jeho smrti, otvorený a jeho telo bolo nájdené neporušené. V rámci kanonického vyšetrovacieho procesu Vatikán menoval osobitnú historickú komisiu, ktorá mala pomôcť pri skúmaní života tejto verejnej osobnosti, ktorej rozhodnutia ovplyvnili osudy ľudí a národov.

Napokon bol cisár Karol 3. októbra 2004 vyhlásený za blahoslaveného. Členovia Modlitbovej ligy cisára Karola za mier medzi národmi veria, že za tento slávny deň vďaka príhovoru Fatimskej Panny Márie.

Povzbudzujeme všetkých ctiteľov Fatimskej Panny Márie, aby sa obracali aj na blahoslaveného Karola ako mocného patróna a orodovníka. Kto iný by sa mal s nami modliť o urýchlenie dňa víťazstva Panny Márie nad silami pekla, ktoré ich oboch znepokojujú? Kto je ideálnejší orodovník prihovárajúci sa za zasvätenie Ruska, zverejnenie tretieho tajomstva a dlhoočakávaný svetový mier, ktorý prisľúbila Kráľovná pokoja, ako cisár mieru, blahoslavený Karol?

† Blahoslavený Karol, ora pro nobis

† Ctihodná Zita, ora pro nobis

I. časť: <http://christianitas.sk/blahoslaveny-karol-i-habsbursky-a-fatima/>

II. časť: <http://christianitas.sk/ked-nam-zobrali-nasho-posledneho-krala/>

<http://www.emperorcharles.org/news/2016/10/5/blessed-karl-of-austria-and-the-surprising-fatima-connection>

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/stane-sa-cisarom-bude-musiet-velmi-trpiet/>